

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ PŘEDSEDY TRIBUNÁLU

16. listopadu 2012 *

„Řízení o předběžných opatřeních — Hospodářská soutěž — Zveřejnění rozhodnutí konstatujícího porušení článku 81 ES — Zamítnutí žádosti o důvěrné zacházení s informacemi poskytnutými Komisi na základě jejího oznámení o spolupráci — Návrh na předběžné opatření — Naléhavost — Fumus boni juris — Zvážení zájmů“

Ve věci T-345/12 R,

Akzo Nobel NV, se sídlem v Amsterdamu (Nizozemsko),

Akzo Nobel Chemicals Holding AB, se sídlem v Nacka (Švédsko),

Eka Chemicals AB, se sídlem v Bohus (Švédsko),

zastoupené C. Swaakem a R. Wesselingem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené C. Giolitem, M. Kellerbauerem a G. Meessenem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na odklad vykonatelnosti rozhodnutí Komise C(2012) 3533 final ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společnostmi Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB a Eka Chemicals AB na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Evropské komise ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže 2011/695 (Věc č. COMP/F/C.38.620 – peroxid vodíku a perboritan), a návrh na vydání předběžných opatření, podle nichž má být nadále důvěrně zacházeno s určitými údaji o žalobkyních, pokud jde o rozhodnutí Komise 2006/903/ES ze dne 3. května 2006 o postupu podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret S.A., Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (Věc č. COMP/F/C.38.620 – peroxid vodíku a perboritan) (Úř. věst. L 353, s. 54),

* Jednací jazyk: angličtina.

PŘEDSEDA TRIBUNÁLU

vydává toto

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu, řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 1 Toto řízení o předběžném opatření se týká rozhodnutí Komise C(2012) 3533 final ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společnostmi Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB a Eka Chemicals AB na základě článku 8 rozhodnutí předsedy Evropské komise ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže 2011/695 (Věc č. COMP/F/C.38.620 – peroxid vodíku a perboritan) (dále jen „napadené rozhodnutí“).
- 2 Komise napadeným rozhodnutím zamítla žádost o to, aby nedůvěrné znění jejího rozhodnutí 2006/903/ES ze dne 3. května 2006 o postupu podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret S.A., Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA (Věc č. COMP/F/C.38.620 – peroxid vodíku a perboritan) zůstalo v podobě zveřejněné v září 2007 na internetové stránce generálního ředitelství „Hospodářská soutěž“ (Úř. věst. L 353, s. 54, dále jen „rozhodnutí z roku 2006“).
- 3 Komise v rozhodnutí z roku 2006 konstatovala, že žalobkyně – společnosti Akzo Nobel, Akzo Nobel Chemicals Holding a Eka Chemicals – a čtrnáct dalších podniků porušily v letech 1994 a 2000 článek 81 ES na území Evropského hospodářského prostoru (EHP) v případě peroxidu vodíku a perboritanu. Jelikož společnost Eka Chemicals, jedna z žalobkyň, jako druhá kontaktovala v březnu 2003 Komisi na základě jejího oznámení o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3; Zvl. vyd. 08/02, s. 155, dále jen „oznámení o spolupráci“) a předložila důkazy mající významnou přidanou hodnotu v porovnání s těmi, které již Komise měla k dispozici, byla pokuta, která by jí jinak byla uložena, snížena o 40 %. Třem žalobkyním byla následně společně a nerozdílně uložena pokuta ve výši 25,2 milionu eur.
- 4 Komise zohlednila žádosti o důvěrné zacházení podané subjekty, kterým bylo určeno rozhodnutí z roku 2006, a v září 2007 zveřejnila na svých internetových stránkách úplné nedůvěrné znění tohoto rozhodnutí. Žalobkyně proti tomuto zveřejnění neprotestovaly.
- 5 Dopisem ze dne 28. listopadu 2011 Komise informovala žalobkyně o tom, že má v úmyslu zveřejnit pro účely transparentnosti podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí z roku 2006, a umožnila jim, aby v navrhovaném znění označily případné důvěrné informace. Komise konstatovala, že velká část podrobnějšího navrhovaného znění obsahovala informace poskytnuté na základě oznámení o spolupráci, které nebyly v září 2007 zveřejněny s ohledem na důvěrnost, a žalobkyně poté formálně vyjádřily nesouhlas s návrhem Komise s odůvodněním, že závažně a nenávratně poškozují jejich zájmy. Nehledě na to však s příslušnými výhradami předložily seznam požadavků týkajících se zachování důvěrnosti, v němž označily části navrhovaného podrobnějšího znění, které měly podle nich v každém případě zůstat důvěrné.
- 6 Dopisem ze dne 15. března 2012 Komise informovala žalobkyně, že má v úmyslu nedbat jejich nesouhlasného stanoviska a zaslala jim pozměněný návrh podrobnějšího nedůvěrného znění rozhodnutí z roku 2006. Informovala je o tom, že tento pozměněný návrh vyjadřuje její konečné stanovisko týkající se požadavků o zachování důvěrnosti s tím, že všechny informace umožňující určit

zdroj informací poskytnutých v rámci oznámení o spolupráci byly odstraněny. Komise vyzvala žalobkyně, aby se v případě nesouhlasu obrátily na úředníka pro slyšení na základě rozhodnutí předsedy Evropské komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 275, s. 29).

- 7 Dopisem ze dne 10. dubna 2012 žalobkyně informovaly úředníka pro slyšení o tom, že nesouhlasí se zveřejněním nedůvěrného znění rozhodnutí z roku 2006 v podrobnější verzi, než v jaké bylo zveřejněno v září 2007, a žádaly, aby nebyly zveřejněny žádné informace poskytnuté na základě oznámení o spolupráci. V tomto ohledu si stěžovaly na porušení zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jelikož nedůvěrné znění již bylo zveřejněno po konzultaci v roce 2007. Dále tvrdily, že očekávaly důvěrné zacházení s informacemi poskytnutými dobrovolně na základě oznámení o spolupráci, neboť platí, že Komise se nesmí se zpětnou účinností odchýlit od své předcházející praxe, což má práve chránit důvěrnost takových informací.
- 8 Úředník pro slyšení zamítl žádost žalobkyň o důvěrné zacházení v napadeném rozhodnutí podepsaném „[jménem] Komise“. Zdůraznil, že jeho pověření je omezené a umožňuje mu zkoumat pouze to, zda předmětná informace může být zveřejněna, protože nejde o obchodní tajemství či jinou důvěrnou informaci, nebo to, zda na jejím zveřejnění existuje značný zájem. Uvedl dále, že žalobkyně netvrdí, že podrobnější znění rozhodnutí z roku 2006 obsahuje důvěrné informace či obchodní tajemství, a že se zveřejněním tohoto znění nesouhlasí pouze proto, že obsahuje informace poskytnuté na základě oznámení o spolupráci, přičemž neprokázaly, že by jim zveřejnění těchto informací mohlo způsobit značnou újmu, což ostatně ani v takovém případě nebrání Komisi v tom, aby přikročila k zamýšlenému zveřejnění.
- 9 Napadené rozhodnutí bylo žalobkyním zasláno dne 28. a 29. května 2012.
- 10 E-mailem ze dne 31. května 2012 Komise uvědomila žalobkyně o tom, že napadené rozhodnutí obsahuje její konečné stanovisko v této otázce.
- 11 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 3. srpna 2012 podaly žalobkyně žalobu znějící na zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise tímto rozhodnutím zamítl jejich žádost o důvěrné zacházení, a rovněž v rozsahu, v němž toto rozhodnutí poskytuje přístup k určitým informacím na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331). Na podporu této žaloby v podstatě tvrdí, že sporným zveřejněním došlo k porušení povinnosti Komise zachovat mlčenlivost na základě článku 339 SFEU, jakož i k porušení zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, jelikož podrobnější znění rozhodnutí z roku 2006 obsahuje informace, které Komisi poskytly, aby mohly využít oznámení o spolupráci.
- 12 Samostatným podáním došlým kanceláři Tribunálu téhož dne podaly žalobkyně tento návrh na předběžné opatření, v němž v podstatě navrhují, aby předseda Tribunálu:
 - odložil na základě čl. 105 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu vykonatelnost napadeného rozhodnutí do doby, než Tribunál rozhodne o tomto návrhu na předběžné opatření, a v každém případě do doby, než rozhodne o hlavní žalobě,
 - v rozsahu, v němž toto rozhodnutí umožňuje Komisi zveřejnit podrobnější nedůvěrné znění rozhodnutí z roku 2006, a pro tyto účely nařídil Komisi, aby toto znění nezveřejnila,
 - v rozsahu, v němž toto rozhodnutí na základě nařízení č. 1049/2001 povoluje přístup k úplnému znění rozhodnutí z roku 2006, a pro tyto účely nařídil Komisi, aby takový přístup nepovolila;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

- 13 Usnesením ze dne 7. srpna 2012 vyhověl předseda Tribunálu na základě čl. 105 odst. 2 jednacího řádu návrhu žalobkyn na nařízení předběžných opatření.
- 14 Ve vyjádřeních k návrhu na vydání předběžných opatření došlých kanceláři Tribunálu dne 26. září 2012 Komise navrhuje, aby předseda Tribunálu:
- zamítl návrh na předběžné opatření;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K přípustnosti

- 15 Žalobkyně připouští, že si nejsou jisty, zda Komise skutečně přijala rozhodnutí o zpřístupnění úplného znění jejího rozhodnutí z roku 2006 na základě nařízení č. 1049/2001, a zastávají názor, že napadené rozhodnutí lze vykládat jako rozhodnutí povolující implicitně přístup na základě uvedeného nařízení. Jejich návrh na předběžné opatření se tudíž napadeného rozhodnutí týká nejen v rozsahu, v němž toto rozhodnutí povoluje sporné zveřejnění, ale též v rozsahu, v němž jej lze považovat za rozhodnutí povolující na základě nařízení č. 1049/2001 přístup k důvěrným informacím, které Komisi poskytly na základě oznámení o spolupráci.
- 16 Komise upřesňuje, že k dnešnímu datu neexistuje rozhodnutí, kterým by poskytla přístup ke sporným informacím na základě nařízení č. 1049/2001. Napadené rozhodnutí se podle ní výslovně zakládá pouze na nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) a na rozhodnutí 2011/695.
- 17 Soudce rozhodující o předběžném opatření musí v tomto ohledu zohlednit, že předmětem tohoto návrhu na předběžné opatření či hlavní žaloby není rozhodnutí, které by již Komise přijala na základě nařízení č. 1049/2001. Žalobkyně tedy čistě z opatrnosti usilují o to, aby soudce rozhodující o předběžném opatření zakázal Komisi přijmout takové rozhodnutí, takže jde o preventivní žalobu, která má Komisi zabránit v jednání. Pravomoci soudu rozhodujícího o předběžném opatření se však omezují pouze na soudní přezkum správních aktů, které již Komise přijala, a nevztahují se na posouzení otázek, k nimž se tento orgán dosud nevyslovil. Taková pravomoc by totiž vedla k předjímání rozhodnutí ve věci samé a docházelo by k záměně správního a soudního řízení v rozporu se systémem rozdělení pravomocí mezi Komisi a soud Evropské unie (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 12. července 1996, Sogecable v. Komise, T-52/96 R, Recueil, s. II-797, bod 39). Před přijetím konečného aktu, jehož vykonatelnosti chtějí žalobkyně předejít, tedy může soudce rozhodující o předběžném opatření bránit Komisi ve výkonu jejích správních pravomocí pouze za výjimečných okolností (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 5. prosince 2001, Reisebank v. Komise, T-216/01 R, Recueil, s. II-3481, bod 52), jejichž existenci žalobkyně v projednávaném případě neprokázaly.
- 18 Z toho plyne, že projednávaný návrh na předběžné opatření je nutno prohlásit za nepřipustný jak v části týkající se odkladu vykonatelnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž toto rozhodnutí povoluje na základě nařízení č. 1049/2001 přístup k úplnému znění rozhodnutí z roku 2006, tak v části týkající se příkazu, aby Komise nepovolila takový přístup.

K věci samé

- 19 Z článku 278 SFEU a 279 SFEU ve spojení s čl. 256 odst. 1 SFEU vyplývá, že soudce rozhodující o předběžném opatření může nařídit odklad vykonatelnosti aktu napadeného před Tribunálem či nezbytná předběžná opatření, vyžadují-li to okolnosti.
- 20 Článek 104 odst. 2 jednacího řádu stanoví, že návrh na předběžné opatření musí označit předmět sporu, okolnosti, které dokládají naléhavost, jakož i skutkové i právní důvody, které *prima facie* odůvodňují nařízení navrhovaného předběžného opatření. Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření tudíž může nařídit odklad vykonatelnosti aktu nebo jiné předběžné opatření, pokud bylo prokázáno, že jejich nařízení je *prima facie* odůvodněno skutkově i právně (*fumus boni juris*) a je naléhavé v tom smyslu, že k zabránění vážné a nenapravitelné újmy na zájmech navrhovatele je nezbytné, aby byly nařízeny a nabyly účinnosti před rozhodnutím v hlavní věci. Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření musí rovněž v případě potřeby zvážit proti sobě stojící dotčené zájmy (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 23. února 2001, *Rada, C-445/00 R*, Recueil, s. I-1461, bod 73).
- 21 V rámci tohoto celkového přezkumu má soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření širokou posuzovací pravomoc, a protože neexistuje žádné pravidlo ukládající mu předem určený postup analýzy pro posuzování nutnosti vydat předběžná opatření, je na něm, aby s ohledem na okolnosti projednávaného případu určil způsob, jakým musí být tyto jednotlivé podmínky ověřeny, a pořadí, v jakém musí být zkoumány (usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 19. července 1995, *Komise v. Atlantic Container Line a další, C-149/95 P(R)*, Recueil, s. I-2165, bod 23, a ze dne 3. dubna 2007, *Vischim v. Komise, C-459/06 P(R)*, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, bod 25).
- 22 S ohledem na skutečnosti obsažené ve spise má soudce rozhodující o předběžných opatřeních za to, že má k dispozici veškeré skutečnosti nezbytné k rozhodnutí o tomto návrhu na předběžné opatření a nepotřebuje k tomu předchozí ústní vysvětlení účastnic řízení.
- 23 Za okolností v projednávaném případě je nutno nejprve zvážit zájmy a zkoumat, zda je splněna podmínka naléhavosti.

Ke zvážení zájmů a k naléhavosti

- 24 Podle ustálené judikatury spočívá zvážení proti sobě stojících dotčených zájmů v tom, že soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření určí, zda zájem účastníka řízení, který podává návrh na vydání předběžného opatření, převažuje či nepřevažuje nad zájmem, aby byl sporný akt bezodkladně proveden, a konkrétně zkoumá, zda případné zrušení tohoto aktu soudem rozhodujícím ve věci samé umožní uvést situaci, která by vznikla okamžitým výkonem daného aktu, v předešlý stav a naopak, zda odklad vykonatelnosti daného aktu může zabránit jeho plnému účinku v případě, že žaloba v hlavním řízení bude zamítnuta (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 11. května 1989, *RTE a další v. Komise, 76/89 R, 77/89 R a 91/89 R*, Recueil, s. 1141, bod 15, a ze dne 26. června 2003, *Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 R a C-217/03 R*, Recueil, s. I-6887, bod 142).
- 25 Pokud jde konkrétně o podmínku, že musí být možné uvést právní situaci založenou usnesením o předběžném opatření v původní stav, je nutno poznamenat, že řízení o předběžném opatření má pouze zaručit plnou účinnost budoucího rozhodnutí ve věci samé [v tomto smyslu viz usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 27. září 2004, *Komise v. Akzo a Akcros, C-7/04 P(R)*, Recueil, s. I-8739, bod 36]. Toto řízení má tudíž pouze akcesorickou povahu ve vztahu k hlavnímu řízení, s nímž souvisí (usnesení předsedy Tribunálu ze dne 12. února 1996, *Lehrfreund v. Rada a Komise, T-228/95 R*, Recueil, s. II-111, bod 61), takže rozhodnutí soudce rozhodujícího o předběžném opatření musí být pouze prozatímní v tom smyslu, že nemá předjímat budoucí rozhodnutí ve věci samé ani ho nemá učinit iluzorním tím, že ho zbaví užitečného účinku (v tomto smyslu viz usnesení předsedy

Soudního dvora ze dne 17. května 1991, CIRFS a další v. Komise, C-313/90 R, Recueil, s. I-2557, bod 24, a předsedy Tribunálu ze dne 12. prosince 1995, Connolly v. Komise, T-203/95 R, Recueil, s. II-2919, bod 16).

- 26 Z toho nutně plyne, že zájem některého z účastníků řízení o předběžném opatření nepožívá ochrany, pokud tento účastník požaduje, aby soudce rozhodující o předběžném opatření přijal rozhodnutí, které zdaleka nebude pouze prozatímní, ale bude předjímat budoucí rozhodnutí ve věci samé a zbaví ho užitečného účinku, čímž se toto rozhodnutí stane iluzorním. Návrh na předběžné opatření, v němž bylo navrhováno, aby soudce rozhodující o předběžném opatření rozhodl „prozatímně“ zpřístupnit údajné důvěrné informace, které měla k dispozici Komise, byl ostatně prohlášen za nepřípustný právě z tohoto důvodu, jelikož usnesení, kterým bylo vyhověno tomuto návrhu, mohlo předem neutralizovat účinek pozdějšího rozhodnutí ve věci samé (v tomto smyslu viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 23. ledna 2012, Henkel a Henkel France v. Komise, T-607/11 R, body 23 až 25).
- 27 Tribunál bude v tomto případě v rámci hlavního řízení rozhodovat o tom, zda musí být napadené rozhodnutí, kterým Komise zamítla žádost žalobkyně, aby nezveřejňovala sporné informace, zrušeno zejména z důvodu porušení profesního tajemství chráněného v článku 339 SFEU a z důvodu, že nebyla respektována důvěrnost informací, které žalobkyně poskytly Komisi v zájmu toho, aby se na ně uplatnilo oznámení o spolupráci. V tomto ohledu je zjevné, že pro účely zachování užitečného účinku rozsudku, kterým se zrušuje napadené rozhodnutí, musí mít žalobkyně možnost zabránit tomu, aby Komise protiprávně zveřejnila sporné informace. Kdyby byl návrh na předběžné opatření zamítnut, zrušující rozsudek by se stal iluzorním a neměl by užitečný účinek, jelikož Komise by v důsledku zamítnutí návrhu na předběžné opatření mohla bezprostředně zveřejnit sporné informace, a tím by *de facto* předjímal budoucí rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí o zamítnutí žaloby na neplatnost.
- 28 Tyto závěry nezpochybňuje okolnost, že ani faktické zveřejnění sporných informací by žalobkyně pravděpodobně nezbavilo právního zájmu na podání žaloby, pokud jde o zrušení napadeného rozhodnutí. Důvodem k tomuto je zejména skutečnost, že podle jakéhokoli jiného výkladu by přípustnost žaloby závisela na tom, zda Komise uvedené informace zpřístupnila, či nikoli, a bylo by možné, aby vytvořením *fait accompli* unikla soudnímu přezkumu tak, že přikročí k takovému zpřístupnění, i kdyby bylo protiprávní (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. října 2007, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, T-474/04, Sb. rozh. s. II-4225, body 39 až 41). Skutečnost, že je formálně zachován zájem na podání žaloby pro potřeby hlavního sporu, však nezabrání tomu, že zrušující rozsudek vynesený po zveřejnění dotčených informací již nebude mít pro žalobkyně užitečný účinek.
- 29 Zájem Komise na tom, aby byl návrh na předběžné opatření zamítnut, tedy musí ustoupit zájmu žalobkyně, a to tím spíše, že vyhovění návrhu na nařízení předběžných opatření pouze na omezenou dobu zachovává *status quo*, který existoval po řadu let (v tomto smyslu viz výše uvedené usnesení RTE a další v. Komise, bod 15; rovněž viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 16. listopadu 2012, Evonik Degussa v. Komise, T-341/12 R, bod 24).
- 30 Ochrana zájmu žalobkyně se jeví jako naléhavá, jelikož jim hrozí závažná a nenapravitelná újma v případě, že bude jejich návrh na předběžné opatření zamítnut. Žalobkyně v této souvislosti v podstatě tvrdí, že situaci nastalou po zveřejnění podrobnějšího znění rozhodnutí z roku 2006, by již nebylo možno zvrátit. Pozdější zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu porušení profesního tajemství chráněného článkem 339 SFEU by po zveřejnění důvěrných informací nezvrátilo důsledky zveřejnění. Pokud by tedy byly sporné informace zpřístupněny před rozhodnutím hlavního sporu, právo žalobkyně na účinnou soudní ochranu by bylo pouze „prázdnou skořápkou“.
- 31 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že v případě, že by se v hlavním řízení potvrdilo, že se zveřejnění zamýšlené Komisí týká důvěrných informací, jejichž zpřístupnění ohrožuje ochranu profesního tajemství na základě článku 339 SFEU, žalobkyně mohou uplatnit toto ustanovení, které jim dává základní právo bránit se tomuto zveřejnění.

- 32 Jak Soudní dvůr uznal ve svém rozsudku ze dne 14. února 2008, Varec (C-450/06, Sb. rozh. s. I-581, body 47 a 48) s odkazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, zákaz zveřejnit určité informace kvalifikované jako důvěrné totiž může být nezbytný k tomu, aby bylo chráněno základní právo podniku na ochranu soukromého života zakotvené v článku 8 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) a v článku 7 listiny základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2010, C 83, s. 389, dále jen „listina“), jelikož pojem „soukromý život“ nelze vykládat tak, že vylučuje obchodní činnost právnické osoby. Soudní dvůr ostatně rozhodl, že dotčenému podniku by mohla vzniknout „mimořádně vážná újma“, pokud by byly určité informace poskytnuty neoprávněně (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Varec, bod 54).
- 33 Jelikož by Komise mohla v případě zamítnutí projednávaného návrhu na předběžné opatření bezprostředně zveřejnit sporné informace, panují obavy, že by základní právo žalobkyň na ochranu jejich profesního tajemství zakotvené v článku 339 SFEU, v článku 8 EÚLP a v článku 7 listiny nenávratně ztratilo jakýkoli význam ve vztahu k uvedeným informacím. Pokud by Komise mohla zveřejnit dotčené informace dříve, než Tribunál rozhodne o hlavní žalobě, bylo by zároveň ohroženo základní právo žalobkyň na účinnou soudní ochranu zakotvené v článku 6 EÚLP a v článku 47 listiny. Jelikož mohou být základní práva žalobkyň závažně a nenapravitelně poškozena, nedojde-li k přezkumu podmínky *fumus boni juris* (stran úzké vazby mezi posledně jmenovanou podmínkou a podmínkou týkající se naléhavosti viz usnesení předsedy Tribunálu ze dne 8. dubna 2008, Kypr v. Komise, T-54/08 R, T-87/08 R, T-88/08 R a T-91/08 R až T-93/08 R, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí, body 56 a 57), je zjevně naléhavé vyhovět návrhu na předběžná opatření (viz rovněž výše uvedené usnesení Evonik Degussav. Komise, body 26 až 28).

K *fumus boni juris*

- 34 Podle ustálené judikatury je podmínka *fumus boni juris* splněna, jestliže se alespoň jeden žalobní důvod uplatněný účastníkem řízení, který požaduje vydání předběžného opatření na podporu své žaloby, jeví *prima facie* relevantní a v každém případě nikoli *prima facie* neopodstatněný v tom smyslu, že poukazuje na existenci složitých právních problémů, jejichž řešení není jednoznačné, a vyžaduje tedy důkladný přezkum, který nemůže provést soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření, nýbrž musí být předmětem hlavního řízení, nebo jestliže z diskuze mezi účastníky vyplývá zásadní právní problém, jehož řešení se přímo nenabízí (usnesení předsedy Tribunálu ze dne 19. září 2012, Recko v. Komise, T-52/12 R, bod 13, a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž usnesení předsedy Soudního dvora ze dne 8. května 2003, Komise v. Artogodan a další, C-39/03 P-R, Recueil, s. I-4485, bod 40).
- 35 Žalobkyně v tomto případě připomínají, že nedůvěrné znění rozhodnutí z roku 2006 v podobě zveřejněné v roce 2007 bylo výsledkem dlouhého procesu, během něhož Komise zohlednila jak profesní tajemství a legitimní očekávání podniků, které měly prospěch z oznámení o spolupráci, tak veřejný zájem na transparentnosti, a tvrdí, že Komise zveřejněním podrobnějšího znění rozhodnutí z roku 2006 obsahujícího informace poskytnuté z titulu oznámení o spolupráci porušila povinnost zachovat profesní tajemství stanovenou v článku 339 SFEU, v článku 30 nařízení č. 1/2003 a v článku 16 jejího nařízení (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna o vedení řízení Komise podle článků [101 SFEU] a [102 SFEU] (Úř. věst. L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).
- 36 Žalobkyně poukazují na rozsudek Soudního dvora ze dne 7. listopadu 1985, Adams v. Komise (145/83, Recueil, s. 3539, bod 34) a jsou toho názoru, že na informace poskytnuté dobrovolně podniky, k nimž je přiložena žádost o zachování důvěrnosti na základě oznámení o spolupráci, se vztahuje ochrana profesního tajemství z titulu článku 339 SFEU. Ve výše uvedeném rozsudku Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, (body 64 a 66) Tribunál upřesnil, že oznámení o spolupráci tyto informace chrání jako profesní tajemství. Komise sama v mnoha věcech doporučovala důvěrné zacházení s takovými informacemi. Komise uznala, že zveřejnění informací z žádostí o shovívavost by mohlo způsobit závažnou újmu žadatelům o shovívavost, jelikož by je značně znevýhodnilo v řízeních

na náhradu škody zahájených vůči nim, a před Tribunálem (rozsudek ze dne 15. prosince 2011, CDC Hydrogene Peroxide v. Komise, T-437/08, Sb. rozh. s. II-8251, bod 57) a Soudním dvorem (rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, bod 115) a zdůraznila, že zájem na tom, aby tyto informace nebyly zveřejněny, požívá ochrany, jelikož je zásadní pro fungování jejího programu shovívavosti a její politiky potlačování kartelů.

- 37 Žalobkyně dále Komisi vytýkají, že porušila své oznámení o spolupráci, které v bodech 29, 32 a 33 zaručuje, že informace poskytnuté podniky v rámci žádosti o shovívavost budou chráněny profesním tajemstvím a že tyto podniky mohou v tomto ohledu spoléhat na legitimní očekávání. Toto oznámení je pro Komisi závazné, a proto rozhodnutí zveřejnit podrobnější znění rozhodnutí z roku 2006 a zpřístupnit tak informace z žádosti žalobkyň o shovívavost podle žalobkyň narušuje ochranu zakotvenou v oznámení o spolupráci.
- 38 Znění rozhodnutí z roku 2006 v podobě zveřejněné v září 2007 již podle žalobkyň splňuje cíl informovat veřejnost o důvodech stojících za postupem Komise. Na zveřejnění podrobnějšího znění, které by mohlo převážet nad individuálním legitimním očekáváním žalobkyň, že znění zveřejněné v roce 2007 je konečné a že s informacemi z jejich žádosti o shovívavost bude zacházeno důvěrně, tak podle nich „neexistuje relevantní zájem ani není odůvodněné“. Zveřejnit podrobnější znění více než čtyři roky po zveřejnění původního znění podle žalobkyň rovněž odporuje zásadě právní jistoty. Přeje-li si Komise změnit svou dřívější praxi spočívající v ochraně důvěrných informací obsažených v žádostech shovívavost, musí tak podle žalobkyň učinit u budoucích žádostí, a nikoli zpětně jako v tomto případě, kdy bylo dotčené rozhodnutí zveřejněno již před čtyřmi lety.
- 39 Komise odpovídá, že sporné rozhodnutí o zveřejnění učinila již v dopise ze dne 28. listopadu 2011 (viz bod 5 níže) z důvodů transparentnosti. Pokud žalobkyně toto rozhodnutí považovaly za protiprávní, měly jej podle Komise napadnout žalobou na neplatnost, a to ve lhůtě stanovené článkem 263 šestým pododstavcem SFEU. Žalobkyně to však neučinily. Podmínka *fumus boni juris* nebyla podle Komise v každém případě splněna, jelikož žalobkyně nepředložily žádný důkaz nasvědčující *prima facie* tomu, že je žaloba na neplatnost opodstatněná.
- 40 Komise odkazuje zejména na rozsudek Tribunálu ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditanstalt v. Komise (T-198/03, Sb. rozh. s. II-1429, bod 78) a výše uvedený rozsudek Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise (bod 72) a tvrdí, že žalobkyně mohly snadno zjistit, že Komise je v souladu článkem 30 nařízení č. 1/2003 a s ustálenou judikaturou k tomuto ustanovení v zásadě oprávněna zveřejnit úplné znění konečného rozhodnutí v odvětví hospodářské soutěže. Profesní tajemství žalobkyň ani oznámení o spolupráci či zásada právní jistoty a legitimního očekávání nebyly podle Komise v projednávaném případě porušeny. Zveřejnění sporných informací nemohlo žalobkyním způsobit závažnou újmu, jelikož jejich údajné nevýhodnější postavení v řízeních na náhradu škody zahájených vůči nim po uvedeném zveřejnění je podle Komise legitimním důsledkem jejich protiprávního jednání. Zájem žalobkyň na utajení podrobností o jejich účasti na protiprávním jednání navíc podle Komise nepoživá žádné zvláštní ochrany s ohledem na veřejný zájem znát co nejúplněji důvody pro postup Komise a na zájem osob poškozených protiprávním jednáním znát podrobnosti o uvedeném jednání, aby případně mohly uplatnit své nároky vůči sankcionovaným podnikům.
- 41 Komise dodává, že důvěrné nejsou ani informace, které byly důvěrné, avšak jsou starší pěti let, takže musí být považovány za zastaralé, ledaže by ten, kdo je poskytl, ve výjimečném případě prokázal, že tyto informace i přes svou zastaralost představují stále zásadní znaky jeho obchodního postavení nebo postavení třetí dotčené osoby. Všechny sporné informace jsou však starší pěti let. I kdyby tyto informace byly důvěrné v době jejich předání, nyní je třeba pokládat je za zastaralé, jelikož žalobkyně neprokázaly, že tyto informace představují i přes svou zastaralost zásadní znaky obchodního postavení žalobkyň či třetích osob.

- 42 Podle Komise výše uvedené rozsudky *Adams v. Komise* a *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise* neumožňují tvrdit, že oznámení o spolupráci stanoví ochranu informací obsažených v žádostech o shovívavost na základě profesního tajemství. Body 32 a 33 tohoto oznámení se týkají pouze zpřístupnění písemných dokumentů a prohlášení. Informace obsažené v těchto dokumentech však podle Komise nejsou obecně chráněny před zveřejněním. Komise sice připustila, že se v minulosti v určitých zvláštních případech postavila proti zveřejnění určitých „dokumentů“ poskytnutých podniky žádajícími o shovívavost, byl-li přístup k těmto dokumentům v jiných zemích či jurisdikcích nebo přístup z titulu nařízení č. 1049/2001 s to vyvolat pochybnosti stran omezení přístupu ke spisu stanoveného v nařízení č. 1/2003, avšak tvrdí, že nikdy neposkytla záruku, že „informace“ obsažené v těchto dokumentech nezveřejní.
- 43 Komise konečně připomíná, že bod 32 oznámení o spolupráci chrání dokumenty týkající se shovívavosti pouze pro „účely kontroly a vyšetřování [z její strany]“, a nikoli v soukromém zájmu podniků žádajících o shovívavost, a že bod 29 oznámení zakládá legitimní očekávání na straně podniků žádajících o shovívavost, pouze pokud jde o imunitu proti pokutám a o jejich snížení v kartelových věcech, na něž mají za určitých okolností nárok. Aby Komise zachovala přitažlivost svého programu shovívavosti, může ve zvláštních případech rozhodnout, že je nezbytné postavit na roveň podniky žádající o shovívavost a ostatní protiprávně jednající subjekty – a to tak, že nezpřístupní sebeobviňující prohlášení skutečněná v zájmu shovívavosti. Podniky žádající o shovívavost naopak nemohou být zvýhodněny před ostatními účastníky kartelové dohody tím, že se částečně utají jejich protiprávní chování, jelikož toto tajemství by podle Komise nadměrně znevýhodnilo třetí osoby dotčené kartelem, které mají legitimní zájem domáhat se náhrady škody. Zpřístupnění takových sebeobviňujících prohlášení však podle Komise spadá do působnosti článku 101 SFEU. Možnost, že jednotlivci uplatní toto ustanovení před vnitrostátními soudy, která je tímto zpřístupněním usnadněna, je podle Komise jedním z pilířů zajišťujících užitečný účinek práva hospodářské soutěže.
- 44 Soudce rozhodující o návrhu na předběžné opatření v tomto ohledu nejprve konstatuje, že Komise odkazem na dopis ze dne 28. listopadu 2011 jakožto na rozhodnutí zpochybňuje v rámci *fumus boni juris* přípustnost žaloby na neplatnost, k níž se pojí návrh na předběžné rozhodnutí (přičemž tvrdí, že napadené rozhodnutí pouze potvrzuje rozhodnutí ze dne 28. listopadu 2011, které se stalo konečným), nebo tvrdí, že žalobkyně již nemohou poukazovat na důvěrnost informací, které poskytly na základě oznámení o spolupráci. Ať je tomu jakkoli, argumentaci Komise je nutno *prima facie* odmítnout. Ve svém dopise ze dne 15. března 2012 (viz bod 6 výše) totiž Komise neargumentuje konečnou povahou rozhodnutí, kterým, jak tvrdí, byla již 28. listopadu 2011 zamítnuta žádost žalobkyň o zachování důvěrnosti, naopak vyzývá je, aby se obrátily na úředníka pro slyšení, trvají-li na této žádosti. V e-mailu ze dne 31. května 2012 (viz bod 10 výše) Komise dále výslovně potvrdila, že v napadeném rozhodnutí vyjádřila své konečné stanovisko v této věci.
- 45 Nic tedy nebrání tomu, aby došlo k úplnému přezkumu *fumus boni juris* žaloby na neplatnost podané žalobkyněmi.
- 46 Jak již bylo uvedeno v rámci problematiky vážení zájmů, rozsudek, který má být vydán ve věci samé, musí v podstatě vyřešit otázku, zda napadené rozhodnutí porušuje právo žalobkyň na profesní tajemství zaručené článkem 339 SFEU, článkem 8 EÚLP a článkem 7 listiny, protože se zveřejnění zamýšlené Komisí týká informací, které jí žalobkyně poskytly na základě oznámení o spolupráci a které jsou z hlediska původu a podstaty důvěrnými informacemi, jež je nutno chránit před zveřejněním.
- 47 Na rozdíl od toho, co patrně tvrdí Komise, judikatura neposkytuje jednoduchou odpověď na tuto otázku, která si naopak žádá rozsáhlé zkoumání v rámci hlavního řízení, a to tím spíše, že otázky nastolené přiznáním důvěrného charakteru žádostem o shovívavost (dále jen „problematika související se shovívavostí“) nejsou výslovně upraveny v nařízení č. 1/2003 ani nařízení č. 1049/2001.

- 48 Žádný z rozsudků konkrétně uváděných účastnicemi řízení – výše uvedené rozsudky Bank Austria Creditanstalt v. Komise, Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse v. Komise, Komise v. Éditions Odile Jacob a Adams v. Komise – se totiž netýká problematiky související se shovívavostí. Pokud jde o rozsudek Tribunálu ze dne 22. května 2012, EnBW Energie Baden-Württemberg v. Komise (T-344/08, body 8 a 148), podle něhož nelze v souladu s nařízením č. 1049/2001 odmítnout přístup k dokumentům poskytnutým v rámci žádosti o shovívavost osobám poškozeným kartelovou dohodou, jelikož zájem společnosti, která se účastnila kartelové dohody, předejít žalobám na náhradu škody, nepožívá ochrany, postačí uvést, že tento rozsudek dosud nenabyl právní moci, jelikož řízení o kasačním opravném prostředku podaném Komisí dosud probíhá před Soudním dvorem (věc C-365/12 P).
- 49 V rozsudku ze dne 14. června 2011, Pfeiderer (C-360/09, Sb. rozh. s. I-5161, bod 30) týkajícím se obecného přístupu osoby poškozené kartelovou dohodou k dokumentům poskytnutým v rámci žádosti o shovívavost, které mají k dispozici orgány členských států pro hospodářskou soutěž, Soudní dvůr dále uvedl pouze to, že vnitrostátní soud má zajistit, aby byly zváženy zájmy odůvodňující zpřístupnění informací dobrovolně poskytnutých žadatelem o shovívavost a zájmy odůvodňující jejich ochranu, přičemž generální advokát Mazák se ve stanovisku, které k tomuto rozsudku přednesl dne 16. prosince 2010, v zásadě vyslovil proti zpřístupňování prohlášení a s nimi souvisejících dokumentů, které byly dobrovolně poskytnuty žadateli o shovívavost a v nichž ti fakticky uznali svůj podíl na porušení článku 101 SFEU.
- 50 Právní otázka, kterou je nutno řešit v rámci hlavního řízení, tudíž doposud nebyla předmětem konečného rozhodnutí unijního soudu. Je třeba ji zodpovědět za pomoci výkladu všech relevantních ustanovení včetně oznámení o spolupráci. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, má v tomto ohledu význam i judikatura k nařízení č. 1049/2001, a to tím spíše, že sama Komise odkazuje na toto nařízení v bodě 32 oznámení o spolupráci a v dopise ze dne 28. listopadu 2011 (viz bod 5 níže). V hlavním řízení bude třeba minimálně zkoumat, zda jsou mezi judikaturou k nařízení č. 1/2003 na jedné straně a judikaturou k nařízení č. 1049/2001 na straně druhé případné rozdíly, pokud jde o posouzení problematiky shovívavosti, a v případě kladné odpovědi zkoumat, jak mohou být tyto rozdíly překonány.
- 51 V hlavním řízení bude nutno zkoumat rovněž opodstatněnost argumentace, podle níž zájem žalobkyň na utajení informací, které poskytly jakožto žadatelky o shovívavost, nepožívá ochrany, jelikož program shovívavosti Komise poskytuje dostatečnou motivaci tím, že nabízí možnost snížení pokuty, a Komise tedy nepovažuje za nutné zvýhodňovat žadatele o shovívavost. Je možné, že tato argumentace opomíjí skutečnost, že žadatel o shovívavost nese riziko, že mu nebude pokuta značně snížena navzdory jeho přání a navzdory tomu, že poskytl důkazy svědčící v neprospěch, předstihnou-li jej ostatní strany kartelové dohody při informování Komise.
- 52 V tomto ohledu bude nutno případně zohlednit rozsudek Soudního dvora ze dne 16. července 1992, Asociación Española de Banca Privada a další (C-67/91, Recueil, s. I-4785, body 52 a 53), podle něhož prospěch ze snížení pokuty plynoucí podniku, který oznámil svou účast na kartelové dohodě, vyvažuje riziko podstupované tímto podnikem, když sám oznámí kartelovou dohodu, poněvadž riskuje, že nedojde k jím požadovanému snížení pokuty a bude sankcionován za své jednání předcházející tomuto oznámení. Pokud by členské státy mohly využít informace obsažené v takovém oznámení jako důkazní prostředek k odůvodnění vnitrostátních sankcí, zmenšilo by to podle Soudního dvora podstatným způsobem rozsah výhody poskytnuté oznamujícím podnikům. Soudní dvůr z toho vyvodil, že je zakázáno tyto informace využívat.
- 53 Jestliže Komise tvrdí, že všechny sporné informace jsou bez výjimky starší pěti let, takže v každém případě přestaly být důvěrnými, může se s úspěchem dovolávat judikatury týkající se důvěrného zacházení s informacemi, které mají být poskytnuty vedlejšímu účastníkovi řízení v souladu s čl. 116 odst. 2 jednacího řádu. Podle této judikatury je třeba tajné a důvěrné informace o podnicích, které jsou starší pěti let a více, obecně považovat za zastaralé (v tomto smyslu viz usnesení čtvrtého senátu

Tribunálu ze dne 22. února 2005, Hynix Semiconductor v. Rada, T-383/03, Sb. rozh. s. II-621, bod 60, a usnesení předsedy osmého senátu Tribunálu ze dne 8. května 2012, Spira v. Komise, T-108/07, bod 65), jelikož ztratily svou obchodní hodnotu. V rámci hlavního řízení však bude nutné zkoumat, zda je toto posouzení, jež se patrně vztahuje zejména na podniky účastníky sporu, které jsou z hospodářského hlediska konkurenty, vhodné i v projednávaném případě, kdy jde o zveřejnění podrobných informací o porušení práva hospodářské soutěže, které sice jsou zastaralé, avšak mohly by mít význam pro osoby poškozené kartelovou dohodou, jelikož jim v rámci žaloby na náhradu škody podané proti žalobkyním mohou usnadnit tvrzení o skutečnostech nezbytných pro určení výše škody a příčinné souvislosti.

- 54 V rámci hlavního řízení bude též nutno zjistit, zda se žalobkyně mohly při předání dotčených informací Komisi v rámci oznámení o spolupráci v březnu 2003 spoléhat na to, že tyto informace, které jsou z podstaty důvěrnými informacemi, budou trvale chráněny před zveřejněním. V tomto ohledu je *prima facie* možno dospět k závěru, že stanovisko Komise k problematice související se shovívavostí bylo v oné době v podstatě stejné jako následující stanovisko, které zastávala ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek CDC Hydrogene Peroxide v. Komise, (bod 31): riziko podání žaloby na náhradu škody představuje vážnou újmu, která by v budoucnu mohla vést podniky podílející se na kartelové dohodě k tomu, aby napříště s Komisí nespolupracovaly, což je důvod, proč nelze připustit, aby byla ochrana profesního tajemství podniků spolupracujících s Komisí v rámci řízení ve věci kartelových dohod narušena žádostí o přístup k dokumentům, která se zakládá výlučně na soukromoprávních zájmech. Ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek EnBW Energie Baden-Württemberg v. Komise (bod 70), Komise toto stanovisko rozšířila na řízení, kdy se použije nařízení č. 1/2003, a to v tom smyslu, že strany kartelové dohody, které o ní Komisi dobrovolně poskytnou informace, mají nárok legitimně očekávat, že Komise dotčené dokumenty nezprístupní a že tyto dokumenty budou použity pouze pro účely řízení ve věci hospodářské soutěže, a to i v rámci přezkumu prováděného unijním soudem. Je ostatně nesporné, že ještě minulý rok se Komise na základě obdobných důvodů stavěla proti podobným žádostem o zpřístupnění ze strany soudů členských států a třetích států.
- 55 Soudce rozhodující ve věci samé bude muset zkoumat, zda mohly mít žalobkyně v březnu 2003 za to, že toto stanovisko týkající se ochrany informací poskytnutých v rámci žádostí o shovívavost, které Komise pevně obhájí, má vliv i na výklad bodu oznámení o spolupráci. Podle tohoto ustanovení Komise na základě nařízení č. 1049/2001 neposkytne „dokumenty, které obdržela v rámci tohoto oznámení“. S ohledem na základní právo na profesní tajemství a zásadu legitimního očekávání by se omezení této ochrany na pouhé „dokumenty“ podle nařízení č. 1049/2001 mohlo jevit jako formalistní, poněvadž cíl, jehož má být takovou ochranou dosaženo, se vztahuje i na zveřejnění úplného znění informací z takových dokumentů či jejich částí – a to i v odvětví práva hospodářské soutěže. V tomto ohledu bude konečně nutné zkoumat, do jaké míry je teze, kterou v projednávaném případě obhájí Komise a podle níž je uplatňování práva kartelových dohod prostřednictvím žalob na náhradu škody součástí sankcí za porušení práva hospodářské soutěže ve smyslu bodu 33 oznámení o spolupráci, slučitelná se stanoviskem, které Komise zastávala ve věcech, v nichž byly vydány výše uvedené rozsudky EnBW Energie Baden-Württemberg v. Komise a CDC Hydrogene Peroxide v. Komise.
- 56 Vzhledem k výše uvedenému je nutno konstatovat, že v projednávané věci jsou nastoleny složité právní otázky, které nelze *prima facie* považovat za irelevantní a jejichž řešení si naopak žádá rozsáhlé šetření v rámci hlavního řízení. Je tedy důvodné rozhodnout, že je dán *fumus boni juris* (viz rovněž výše uvedené usnesení Evonik Degussa v. Komise, body 38 až 50).
- 57 Jelikož byly v tomto ohledu splněny všechny podmínky, je třeba vyhovět žádosti o předběžné opatření a nařídit předběžné opatření, kterým se Komisi zakazuje zveřejnit sporné informace.

Z těchto důvodů

PŘEDSEDA TRIBUNÁLU

rozhodl takto:

- 1) **Vykonatelnost rozhodnutí Komise C (2012) 3533 final ze dne 24. května 2012, kterým se zamítá žádost o důvěrné zacházení podaná společnostmi Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB a Eka Chemicals AB na základě článku 8 rozhodnutí 2011/695/EU předsedy Evropské komise ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Věc č. COMP/F/C.38.620 – peroxid vodíku a perboritan) se odkládá.**
- 2) **Komisi se nařizuje, aby v případě společností Akzo Nobel, Akzo Nobel Chemicals holding a Eka Chemicals nezveřejňovala podrobnější znění svého rozhodnutí 2006/903/ES ze dne 3. května 2006 ohledně postupu podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP proti společnostem Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, EKA Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret S.A., Kemira OYJ, L’Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA a Arkema SA. (Věc č. COMP/F/C.38.620 – peroxid vodíku a perboritan), než je znění, které zveřejnila na své internetové stránce v září 2007.**
- 3) **Ve zbývajících částech se návrh na předběžné opatření zamítá.**
- 4) **O nákladech řízení bude rozhodnuto později.**

V Lucemburku dne 16. listopadu 2012.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
M. Jaeger